

MICHAEL A. STACKPOLE

ATLASUL SECRET

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

NEMIRA

Ziua a 32-a, Luna Liliacului, Anul Căinelui
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Drumul Imperial Sud, Nalenyr

Moraven Tolo ajunse pe coama dealului, cu câteva clipe înaintea însoțitorilor săi de călătorie. Bărbatul pe jumătate orb care găfăia în urma sa icni fără voie. Se uită înapoi, la nepotul și strănepotul care i se alăturară, apoi arătă spre orașul aflat la distanță.

– Iată-l, Moriande, cel mai mare oraș din lume.

Spadasinul dădu încet din cap, în semn de aprobare. Drumul continua în jos, pe coasta împădurită a dealului, iar porțiuni din el puteau fi văzute șerpuind prin valea Râului de Aur, spre oraș. Trecuseră ani de când nu mai văzuse capitala Nalenyrului, mai mare acum, dar încă ușor de recunoscut. Wentokikun, cel mai înalt turn dintre cele nouă ale orașului, domina cartierul dinspre răsărit, iar folosirea lui ca reper făcea mai ușoară identificarea celorlalte locuri.

Bătrânul, cu șuvițele de păr și barba dansând în adierea ușoară, dădu din cap spre Moriande.

– Cel mai înalt dintre turnuri, cel dinspre răsărit, este Palatul Imperial. Poate că vederea mi-a slăbit, dar tot îl deslușesc limpede. Îmi amintește de ultima dată când am dat cu ochii de el.

Moraven rămase tăcut, deși priveliștea capitalei îi inspira aceeași teamă resimțită de toți pelerinii. Extinderea Moriandei ilustra foarte bine schimbările din lume. Pe măsură ce magia nestăpânită se diminua tot mai mult în teritoriile civilizate, iar comerțul aducea prosperitate, capitala devenea tot mai mult un simbol al speranței. Deși oamenii se temeau mereu de întoarcerea la Vremea Gheții Negre și la vrăjile care o răspândiseră, îndrăzneau să spere că puteau ține asta sub control. Moriande se mărise nu din cauza magiei și a superstițiilor, ci datorită izbânzii asupra lor.

Ritmul extinderii îl surprinsese și era limpede că se accelerase în ultimele decenii, sub domnia Dinastiei Komyr. De multe ori, în cursul săptămânii trecute, Moraven ascultase cum venise bătrânul la Moriande, cu optzeci și unu de ani mai înainte, pentru primul mare Festival de celebrare a Dinastiei Komyr. De atunci, sărbătoarea rezistase preț de nouă cicluri, timp de nouă ani fiecare, și încă o dată pe atât. Acesta fiind cel de-al nouălea an al Domniei Prințului, oamenii știau că Festivalul făgăduia să fie o dublă binecuvântare. Bătrânul spera să profite de împrejurare, fapt pentru care își adusese vlăstarele în călătoria istovitoare spre nord.

Orașul era atât de întins, încât drumul până acolo părea să nu fie nici pe departe de două zile, atât cât mai aveau de mers din locul unde stăteau. Râul de Aur despărțea chiar la mijloc întinderea alburie, făcând o buclă amplă spre nord. Șase dintre cele nouă turnuri se înălțau în jumătatea de nord, iar celelalte trei la sud, inclusiv Turnul Dragonului, Wentokikun, care-i aparținea Prințului. La fel de impresionante, deși mai greu de văzut de la distanța asta, erau cele nouă poduri arcuite deasupra râului înspumat. Înălțimea lor îngăduia chiar și celei mai mari nave să treacă pe sub ele cu ușurință, iar lățimea lor făcea ca Drumul Imperial să pară o căărăuie.

Matut, bătrânul, ciufuli pletele strănepotului cu mâna deformată de artrită.

– Aveam zece ani când am venit pentru Festival. Tu ai nouă, cât domnia, o zecime din vârsta mea. Sunt sigur că zeii vor fi

atenți la potrivelile astea. Micul tău necaz va fi rezolvat cu ușurință, Dunos.

Băiețelul dădu solemn din cap. Cu dreapta se freca pe brațul stâng, veștejit, privind spre Moraven.

– Spadasinule, va fi cum spune bunicul, nu-i așa?

Moraven îngenunche și făcu semn din cap spre băiatul cu părul castaniu.

– Așa este, însă Maestrului meu Maestrul său i-a spus că „zeii îți dau uneltele și talentul, însă efortul trebuie să-l faci tu“. Zeii te vor vindeca, nu am nicio îndoială, dar va trebui să muncești.

– Voi munci. Apoi am să pot ajunge și eu spadasin.

– La moară s-ar putea să avem nevoie de altceva decât un spadasin, fiule.

Tatăl băiatului zâmbi și bătu în punga de la centură, de unde răsună clinchetul înăbușit al monedelor.

– Vom face ceea ce se cuvine, vom aduce ofrande zeilor și apoi ne vom bucura de Festival.

– Bineînțeles, Alait, bineînțeles.

Chicotitul bătrânului se transformă într-un hârâit.

– Acolo vor fi plăceri de care tineri ca tine și prietenul nostru se pot bucura. Ultima dată când am fost acolo eram prea fraged pentru asta, iar acum sunt prea bătrân.

Ridicându-se, Moraven zâmbi și-și netezi pe ceafă părul negru, lung.

– Ai o vârstă binecuvântată, bunicule. Vor fi mulți cei care-ți vor căuta atingerea pentru a dobândi bogăția.

– Fie ei la fel de plăcuți și mătăsoși precum Doamna de Jais și Jad.

Bătrânul îl privi cu ochii căprui, plini de urdori și făcu un semn cu mâna înțepenită.

– S-ar putea să nu mai văd eu la fel de bine ca pe vremuri, însă pot simți.

Alait izbucni în râs, iar Moraven i se alătură. Dunos părea nedumerit, iar nevasta înveșmântată ales a unui negustor pufni. Făcea adesea așa, când conversațiile se învâртеau în jurul

relatărilor lui Matut despre Festival și despre plăcerile carnale văzute acolo. Fuseseră informați că venea în capitală la invitația „unora“, despre care li se spusese că vor aranja o slujbă imperială pentru soțul ei, deși fusese mereu zgârcită în detalii privind natura acesteia și absența bărbatului.

Ceilalți tovarăși de drum erau o amestecătură de oameni din oraș și din alte locuri. Patru erau artiști de stradă, veniți tocmai din Erumvirine, iar restul chiar din Nalenyr. Recunoșteau cu toții că optsprezece oameni călătorind împreună era ceva de foarte bun augur, iar în templele răspândite pe drum lăsaseră ofrande îmbelșugate pentru dobândirea bunăvoinței zeilor. Fiecare adusese ofrandele potrivit obiceiurilor sale, țăranii înveșmântați în țesături de casă brune sau cenușii fiind mai tăcuți și mai suspicioși în timpul devoțiunii decât cei îmbrăcați mai extravagant. Iar mulți aduseseră ofrande în plus pentru Dunos, ca răsplată pentru micile munci făcute în folosul lor pe drum.

Soața negustorului nu adusese ofrande pentru Dunos, nici nu-l pusese să facă ceva, alungându-l mereu cu semne din mână și strâmbături. În cuvintele bunicului său, ea era „la rugăciuni zgomoasă, în ofrande căinoasă“.

Moraven Tolo se situa la mijloc între cele două grupuri, nefiind nici bogat, nici sărac. Avea pantaloni negri de lână, băgați în cizme de piele, iar haina-i era țesută din lână nevopsită. Doar tunica sa matlasată de mătase albă, fără mâneci, dar scrobită pe umerii largi, cu tigri negri țesuți pe piept și spate, sugera o oarecare prosperitate. Era strânsă pe trup și încinsă cu o centură neagră.

Își strecurase sabia la centură, după ce tocmai i-o ceruse băiatului. Dunos o purtase, mândru, pentru el, iar Moraven lăsase ofrande zeilor drept mulțumire. Era singurul din grup care purta sabie, deși nu era singurul înarmat. Doi dintre agricultori aveau bice pe care le purtau încolăcite pe umeri.

Pleoapele erau aproape coborâte peste ochii lui Matut și bătrânul se cutremură.

– Aici e locul unde s-a întâmplat, în prima călătorie. Acum îmi amintesc.

Dunos îl prinse de mâna stângă.

- Tâlharii?

- Tacă-ți gura, băiete. Nu le da zeilor idei, șuieră nevasta negustorului.

Moraven se uită mai departe, în josul drumului, pe când trei siluete, o femeie și doi bărbați, lunecară din pădure în mijlocul drumului.

- Minte zeilor n-a zămislit și acest gând.

Tâlhăroaica, îmbrăcată în negru pe sub tunica purpurie cu auriu, scoase spada și se îndreptă fără tragere de inimă, împreună cu cei doi companioni, spre grupul de pelerini. În stânga ei, un bărbat mai mic de statură, înveșmântat într-un amestec de nuanțe de verde și brun, potrive o săgeată în arcul încovoiat. Se trase ușor înapoi și se poziționează pentru o tragere lesnicioasă.

Cel de-al treilea personaj purta o robă castanie, zdrențuită, care le-ar fi venit majorității bărbaților cam până la genunchi, însă lui de-abia dacă-i acoperea șoldurile. Pletele vâlvoi se potriveau cu barba zbârlită a uriașului. Murdăria se adunase pe fiecare crâmpă ce se vedea din pielea sa, iar sub unghii se zărea negreală. Pe cât era el de impunător, ghioaga cu mâner lung pe care o avea era și mai impresionantă. Cu o măciulie de mărimea unui pepene, acoperită cu o spuzeală întunecată și neregulată, era în mod limpede făcută să sfărâme capete.

Tâlhăroaica încercă să zâmbească, însă o cicatrice pe obrazul stâng îi strâmbă expresia.

- Vă spunem bun venit pe Drumul Imperial. Suntem slujitorii voștri, care-l țin deschis și curățat de jefuitori. Bineînțeles, acum vă veți arăta recunoștința.

Conoursai, soția negustorului, le făcu semn să se dea la o parte cu un gest nobiliar, plin de aroganță.

- Aceasta-i Calea Prințului. Trupele sale o au sub pază.

Femeia clătină din cap.

- Atunci este limpede că nu-și fac datoria și sunt neglijenți, *bunico*.

Rostise apelativul ca s-o șocheze pe Conoursai și fu răsplătită cu un șuierat revoltat.

– Însă cum nu suntem trupele Prințului, înseamnă că noi trebuie să fim tâlhari la drumul mare. Plătiți tributul și veți fi cinstiți cum se cuvine sau suferiți ca niște victime?

Matut gemu.

– Tot așa a început și prima dată.

Moraven îl bătu pe umăr.

– Se știe de multă vreme că asta-i un loc unde oamenii se opresc smeriți să privească orașul. Tâlharii se furișează pe lângă cei necunoscători.

Băiețelul se aplecă și luă o piatră.

– Am să lupt.

– Nu-i nevoie de asta, curajosule.

Moraven Toló pași din nou înainte, trecând de Conoursai fără niciun efort. Le făcu semn celor doi țărani să stea în spate. Luând poziție în mijlocul drumului, se plecă înaintea tâlharilor.

– Sunt un *xidantzu*. Nu doresc ca răul să se abată asupra nimă-nui. Acești oameni sunt sub protecția *mea*. Nu vă costă nimic să plecați.

– *Xidantzu*.

Femeia scuiță cu dispreț și trase de cămașa de deasupra.

– Ultimul băgăreț rătăcitor care s-a aventurat pe aici mi-a lăsat asta, iar cei pe care-i proteja ne-au dat aurul lor.

Ochii lui Moraven se îngustară. Tunica purpurie avea lilioci țesuți pe laturi. Îl cunoștea pe cel căruia îi aparținuse.

– Ai furat-o ori l-ați măcelărit pe Jayt Macyl?

Ea arătă cu sabia spre apus, apoi răsuci lama într-un cerc strâns.

– Pe-acolo sunt numai bucăți din el. Avea numai Rangul Șase. Eu sunt Pavynti Syolsar și am Rang Superior.

Chibzui o clipă. Jayt Macyl fusese într-adevăr spadasin de Rangul Șase. Faptul că-l învinsese s-ar putea să-i fi adus femeii Rangul Șapte ori fusese doar norocoasă. Era tentat, gândindu-se la relativa ei tinerețe, să creadă că ultima variantă era cea corectă, însă mai știa că aparențele puteau fi înșelătoare.

- Eu sunt Moraven Tolo, din Școala lui Jatan.
Tâlhăroaica pufni.

- Macyl era din *Serrianul* Jatan. Nu mă sperie.
Moraven dădu din cap.

- Macyl a studiat cu Eron Jatan. Maestrul meu era bunicul lui.
Chipul ei se destinse ușor.

- Phoyñ Jatan?

- Da. De fapt, sunt mai bătrân decât par.

Moraven se străduia din răputeri să ignore murmurul venit
dinspre tovarășii săi de drum.

- Dacă încă mai vrei să lupți, spune în ce fel.

- Nu mi-e teamă de tine.

Ochii căprui ai lui Pavynti se îngustară.

- Luptăm până la moarte, bineînțeles.

El dădu din cap.

- Fă-ți cercul.

Asta o făcu să încremenească pentru o clipă. De asemenea,
însoțitorii lui începură să șușotească și smulse un țipăt de bucurie
din partea lui Dunos. Tatăl său îi puse capăt, acoperindu-i gura
cu palma și trăgându-l înapoi. Majoritatea drumeților se retraseră,
așezând coama dealului între ei și luptători. Cei care nu-și dese-
naseră cercuri mici în jur scoaseră la iveală talismane împotriva
vrăjilor, ascunse până atunci, iar unul dintre țărani dădu la iveală
o brățară din păr de cal, pe care o ridică la un ochi, pentru a fi în
siguranță privind lupta.

- Un c... cerc?

Trăsăturile lui Pavynti se înăspriseră.

- M-ai auzit bine.

Moraven își desprinsese spada de la centură, cu tot cu teaca de lemn.

- Așa ar fi cel mai bine.

Tulburată, ea începu să traseze o linie în noroiul de pe drum.
Tovarășii săi, pricepând importanța cererii lui, acționară. Arcașul
trase o săgeată, iar uriașul răcni și șarjă. În momentul când acesta
trecu de Pavynti, cea de-a doua și a treia săgeată trase de arcaș
zburau deja prin aer.